

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Bogații și săracii.

Nimeni nu este dispensat de munca pentru sufletul lui și situația fiecărui om îi permite această muncă. Bogația unuia și sărăcia altuia nu poate fi motivul neglijării vieții sufletești.

Bunurile pământești nu numai plăceri îi procură bogatului, dar îi dau și responsabilitate mare de a se folosi cu ele conform voinții lui Dumnezeu. Il desmoștenesc de mijloace excelente pentru educarea caracterului creștin, mijloace ce i-ar oferi sărăcia și de acelea de a expia multe din păcatele lui încă pe acest pământ prin necazurile sărăciei. Adevăr spune Evanghelia: „Mai lesne este funiei dela corabie să treacă prin urechea acului, decât bogatului să între într-o împărăție a lui Dumnezeu!”

Săracul să exploateze bunurile sufletești în care este bogată situația sa. Să știe că dulcele Mântuitor prin viața lui a sfințit sărăcia. Cum spune Fericitul P. Iulian Petru Eymard în: La divine Eucharistie, în capitolul: Isus, modelul săracului: „Spiritul, virtutea și viața lui Isus, este spiritul, virtutea și viața paupertății și anume a paupertății desăvârșite și veșnice.” Isus s'a născut în sărăcia cea mai mare. A crescut în sărăcie desăvârșită, treizeci de ani a petrecut în exercițiul sărăciei. „Orice face sau câștigă, pentru el însuși totdeauna își alege cel mai sărăcăcios lucru. Observă-l în drumurile lui evanghelice: își menține îmbrăcămintea de muncitor, obiceiurile lui simple, se roagă ingenunchind pe

pământul gol, mânâncă ca omul sărac pâine de orz, trăiește din milă, călătorește în modul săracilor și asemenea lor suferă foamea și setea, pe care nu o poate stânge după dorință, nobilii și bogații pământului îl disprețuesc pentru sărăcia lui, dar El cu toate acestea nu ezită să le spună pe față: Vae vobis, divitibus, — vai vouă bogații pământului.” (Eymard.)

Iubirea sărăciei îl îndeamnă ca și în Sf. Eucharistie să-și acopere gloria dumnezeirii sale și strălucirea corpului său înviat. „Ca să devină și mai sărac și să nu-i rămână nimic, renunță la întreaga libertatea lui, la toate mișcările și proprietățile . . . dela bunătatea oamenilor așteaptă materia Euharistiei și lucrurile necesare la Sf. Slujbă. Iată, așa este paupertatea lui Isus; El a iubit sărăcia și a făcut-o

tovarășă nedespărțită a vieții lui." (Eymard).

Sărăcia numai atunci va fi izvor de merite pentru noi, dacă o înțelegem așa cum a înțeles-o Isus. Căci El a făcut ca sărăcia care este în sine un rău: „se înobilează și se umple de grație în acel Isus Hristos care a făcut-o cadrul vieții sale, baza evangheliei, fericirea întâie și moștenirea lui divină.” (Eymard.)

Frați săraci, aduceți-vă aminte de acestea!

B. I.

Sf. Anton în Padua.

Fiu adoptiv.

Pentru noroadele fericite, pentru orașele norocoase la care și în care se oprise până aci Sfântul Anton, sosirea lui pentru fiecare semna o dată pe care veacurile n'o șterg ci o trec în slăvită amintire de cinste, apoi acuma i-a venit rândul și Sfântului însuș pentru ca să semneze o epocă în viața sa. A sosit la Padua, la acea a doua mamă care l-a adoptat, alăturând el, fiul, numele său cu al mamei, și ea, mama, la acela al fiului, pentru ca într-o contopire de nume, pe tot pământul și în toate timpurile, într'un singur nume să-i slăvească omenirea pe amândoi, pomenind pe : Sf. Anton de Padua.

Contopirea ! Cât de frumos cântă poetul nostru Alexandri acea frumoasă unire a sufletelor, când doi sau mai mulți se întâlnesc în sentimente și gânduri :

Ca doi ochi într'o lumină

Ca doi brazi într'o tulpină !

Chiar dacă venirea Sfântului Anton aci, n'am scoate-o din programul întâmplător alcătuit de Sfânt în excursiunea sa apostolică, vom recunoaște și în acest caz mâna Înțelepciunii care l-a călăuzit pe Sfânt pururea. Inșă, afară de recunoașterea orânduclii cerești, sau mai bine în această orânduială cerească e și ceva natural, ceva firesc, la care Pronia s'a uitat, ducând pe Sfânt la acel oraș, îngăduindu-i să-l aleagă de locuință și centrul ultimilor ani ai vieții, și apoi locul de odihnă slăvită după moarte.

Orașul acesta îl atrage pe Sfânt, mai mult ca oricare altul și locuitorii lui se alipesc îndată de inima și de sufletul acestui Sfânt cu o atracție par'că firească, dar și misterioasă. Nu sunt păreri răzlețe acestea, dar fapt caracteristic constatat până în zilele noastre, că precum lumea îl cunoaște pe Sfântul Anton zicându-l din Padua, așa și orașul Padua pentru caracterul păstrat, pentru venerațiunea și respectul nu numai, dar pentru aceea iubire cu totul caracteristică în acei locuitori, ei până astăzi fac ca orașul lor să se poată zice, cum chiar și se numește : Orașul Antonian, sau Padua Antoniană. Și cum poetul nostru atât de dragălaş cântă despre

moldovenii și muntenii înfrățiți :

Eu ți-s frate tu-mi ești frate,
În noi doi un suflet bate.

Așa și acești doi, cari se întâlnesc într'o suprafirească contopire, pot să cânte pe drept :

Eu ți-s fiu tu îmi ești mamă,
Lumea 'ntr'un nume ne cheamă..

Și nu ar fi exact a afirma că această caracteristică contopire în iubire, care urmează a fi un fapt și azi, ar fi numai un efect care isvorăște din cinstea mormântului slăvit al Sfântului pe care cinste Paduanii și Padua știu s'o prețuiască. Nu. O atracție misterioasă și reciprocă a existat între Sfântul Anton și Padua chiar de îndată ce s'au întâlnit, chiar când el trăia.

Nu e deci numai un firesc și suprafiresc simț de recunoștință și de credință către Protectorul și Binefăcătorul său, ci această legătură sufletească e ceva mai adânc și nobil decât însăși recunoștința și venerațiunea. Viața însăși, acea viață suprafirească, care e cel mai mare dar suprapus, adăugit vieții vremelnice și trecătoare, această viață fu comunicată Mamei de către Fiu și Mama urmează a o comunica Fiului. Padua datorește Sfântului în chip deosebit mântuirea și credința și cu aceasta îi datorește viața suprafirească, pe care urmează cu statornicie a o jertfi Sfântului, înconjurându-i mormântul cu iubirea cea mai caldă, care e cel mai activ semn al vieții.

Iată cu ce impresii se duc orice călător din acest slăvit și norocos oraș. Ca Sfântul să ia numele dela orașul în care o-

dihnește, aceasta nu e ceva special, căci știm că nenumărați sfinți își iau în acest fel porecla prin care se știe ori locul nașterii lor, ori al mormântului, ori al slujbei de căpetenie ocupată în viață. Cu toate acestea s'ar putea aduce pilde din care să apară că deși cutare oraș ori cutare e cinstit de alipirea unui nume de sfânt, totuși cu inima și cu sufletul nu ține acea legătură de iubire prin care să se arăte vrednic de cinstea ce-o împărtășește. Nu e așa, în cazul nostru, nu! Ci precum pentru Paduani Sfântul Anton viu fu o trâmbiță de aur pe care o ascultară, acum Paduanii sunt o vrednică trâmbiță de slavă, de cinste și de iubire sinceră pentru sfântul Anton. Dicant Paduanii da, Paduanii o spun aceasta și o arată de fapt!

Cetitorule! Dacă-ți va fi dat v'odată să călătorești pe pământul sfânt al Italiei și vei ajunge la Padua și la Assisi, vei putea să constați cu ochii lucrul de care vorbesc aci. Altă climă, altă atmosferă, vei găsi în jurul tău când vei ingenunchia la mormântul Sfântului Anton la Padua, de cum vei găsi-o la Assisi. Aci te va arunca în genunchi și te va pătrunde un fior dulce de evlavie și maiestatea misterioasă și tăcută a locului te va înălța și-ți va părea că te afli într-o cucernicie cerească. Da, însă călătorul evlavios nu va găsi alături de sine pe locuitorul evlavios din Assisi și chiar afară de marea Bazilică cu cripta mormântului, mai mult

vor vorbi pietrele mute decât oamenii.

Alifel te vei afla la Padua. Acolo și oameni și ziduri și străzi respiră evlavla Antoniană și călătorul nu e singur la mormântul Sfântului, ci o atmosferă caldă care cuprinde toată cetatea cu toate inimile, te încălzește plăcut.

Acestea am crezut că trebuia să le pun aci pentru a încheia împreună cu graiul bisericii himnul de slavă către fericitul și vrednicul oraș, care cu viață însuflețită își păstrează cinstea pizmută de a doua mamă adoptivă a Sfântului.

„Gaude — Felix Padua — quae thesaurum possides!”

„Fii fericită — o norocoasă Padua — de comoara ce o posezi!”

P. A. Bișoc.

Un sfat.

Mulți fac păcate din oriicare sgârcenie, omițând a face bine altuia. De ce să stea ziarul, revista ani de zile prăfuite în cine știe ce colți, în pod, de ce să le rupi ca pe orice altă hârtie de maculatură? Știi ce fac studenții și studentele engleze, ca și oamenii de bine de acolo? Ei citesc ziarul, apoi îl lasă prin tranvaie, prin restaurante, în dau bolnavilor prin spitale, în sanatorii, în închisorii, căci mai ales aci ar fi bine să se mai vorbească de Dumnezeu. În Spania tineretul catolic a găsit o idee tot așa de ingenioasă:

Se adună ziarele cetite, negreșit cele catolice, și se trimit în satele dimprejur gratuit la adrese anumite, ca astfel și la sate să se combată otrava ziarurilor libertine, apoi trec prin sate și pun ziarul pe la ușile oamenilor, astfel sute și mii de exemplare fac un serviciu real poporului creștin.

Personale. Excelența Sa Episcopul Diecezan a binevoit a face următoarele numiri: Onoratul *Lazar Gherman* din Berbești a fost numit la parohia *Motiș* (jud. Sălaj) iar părintele *Vasile Godja* din Nănești la parohia *Oncești*. În locul lor au fost numiți următorii: la Berbești Onoratul *Ioan Dunca* din leud II., care a fost introdus la noul său beneficiu în ziua de 18 Noemvrie 1934 cu participarea intelectualilor din leud, care participare arată o frumoasă solidaritate dintre oamenii de bine din leud. Introducerea a fost săvârșită de Reverendisimul *Ilariu Boroș* protopop și vicar. Tot Reverendisimul vicar a introdus în ziua de 21 Nov. pe părintele nou hirotonit *Alexandru Sabău* la parohia *Nănești*, rămasă vacantă în urma numirei Onoratului *Vasile Godja* la Oncești, care la rândul său a fost introdus la beneficiul *Oncești* în ziua de 11 l. crt. În locul Onoratului *Ioan Dunca* la leud II. a fost numit Onoratul *Florian Sabău* preot nou-hirotonit. În noul său oficiu și beneficiu va fi introdus în ziua de 25 Nov. crt.

Inimii lui Isus.

O! Inimă a lui Isus,
Tu care pentru noi te-ai pus
Să rabzi atât amar și chin

Slăvită fii în cerul sfânt
Slăvită fii pe acest pământ.

II.

O! Inimă a lui Hristos,
Ce plină ești în deprisos
De har preasfânt de har divin

Slăvită fii mereu de noi
Și'n veci de-al îngerilor roiu.

III.

O! Inimă a lui Hristos,
Ce sângerezi mult dureros
La orice rău făcut de noi

Slăvită fii de cei din raiu
Și'n veci de tot ce are graiu.

IV.

O! Inimă a lui Isus,
Comoara cerului de sus
Deschisă nouă în nevoi

Slăvită fii în cerul sfânt
Slăvită fii pe acest pământ.

Moldovan Alexandru

Asociația Generală a Ro-
mânilor Uniți — Firiza —

Proces-Verbal

dresat în ședința comitetu-
lui Agrului parochial din
com. Firiza ținută în ziua
de 21 Octomvrie 1934 la
casa parohială.

Președintele după ce
constată că majoritatea
membrilor sunt de față
deschide ședința arătând
scopul societății Agrului,
ajutorarea săracilor, răs-
pândirea cărților cu con-
ținut moral și întărirea în
credință.

Se procedează la des-
baterea punctelor pentru
cari a fost convocat.

1. Se hotărăște să se

cumpere registrele nece-
sare pentru societate.

2. Să se cumpere 10
bucăți catehisme și 10
bucăți biblii pentru elevii
săraci.

3. Se decide să se fa-
că o vitrină pentru expu-
nerea cărților folositoare
spre vânzare.

4. Casierul societății
este rugat să încaseze du-
pă puțină taxele de mem-
bri.

Nefiind altceva de per-
tractat președintele ridică
ședința.

D. C. M. S.

Președinte Secretară
Indescifr. Ecat. Covaciu

Calendar săptămânal.

25 Nov. — 1 Dec. 1934.

25. Dumineca XIII-a d. înălț sf. Cruci

Ap. Efez. 4, 1. Ev. Luca 18,18.

M. Ecaterina † 307

26. Luni C. Alipin St.

27. Marți M. Iacob P. † 421.

28. Mercuri C. Ștefan cel nou † 707.

29. Joi M. Paramon † 250.

30. Vineri Ap. Andrei

1 Sâmbătă Prof. Naum.

... „Și l-a întrebat pe El un domn, zi-
când: „învățătorule bune, ce voui face ca să
moștenesc viața de veci?” Iară Isus a zis lui:
„Pentru ce îmi zici bun? Nimeni nu este bun,
fără numai unul Dumnezeu. Poruncile le știi?
Să nu curvești, să nu ucizi, să nu furi, să nu
mărturisești strâmb, cinstește pe tatăl tău și pe
mama ta.” Iară el a zis: „toate acestea le-am
păzit din tinerețile mele.” Iară Isus auzind
acestea, a zis lui: „încă una-ți lipsește: toate
câte ai, vinde-le și le dă săracilor, și vei avea
comoară în cer, și vino după mine.” Iară el
auzind acestea, s'a întristat, căci era bogat
foarte. (Luca 18, 18-23.)